

Hyvä kello kauas kuuluu paha paljon kauemmas...

Sami Mäenpää

Suunnitellessani yliopistosairaalaan siirtymistä reilut puolitoista vuotta sitten vaaka kallistui Kuopion kannalle. Olihan tarjolla laadukasta tehohoitokoulutusta ja kaiken huipuksi sydänanestesiologian salat opetettiin kaikille, eikä vain harvoille valituille. Päivä päivältä töiden alkaminen KYS:ssa kuitenkin läheni ja aloin muuttua epäileväisemmäksi valintani suhteen. Lääke-edustajat sääliittelivät minua valinnastani, samoin kollegoilta satoi myötätuntoa osakseni, koska olin joutumassa lähitulevaisuudessa varsin kurjaan työpaikkaan. Kaikki toki tunnustivat KYS:n maineen ammatillisen osaamisen kehittämisessä, mutta samaan hengenvetoon toivat esiin työn raskauden, kiireen ja huonon ilmapiirin. Joka tapauksessa päätin toimia alkuperäisen suunnitelmani mukaan ja aloitin työt KYS:ssa.

Vastaanotto oli heti ensimmäisinä päivinä ystävällinen ja perehdytys toki lyhyen kaavan mukaan, mutta riittävä. Erikoistuville lääkäreille oli kullekin tehty suunnitelma, jonka mukaan työpisteet tuli ajan kanssa läpikäytyä. Työ oli monipuolista ja haastavaa tarjoten alkuun onnistumisen elämyksiä päivittäin. Vastuuta erikoistuva lääkäri oppi kantamaan jo alusta saakka, vaikka kiperissä paikoissa apua olikin aina tarjolla.

Kun aikaa kului, alkoi työpaikkaa tarkastella realistisemmin. Taloon sisään päästyä työn määrä kasvoi nopeasti varsin kunnioitettaviin mittasuhteisiin. Samoin päivystysten runsas määrä lisäsi kokonaisrasitusta. Työstä saatava korvaus oli myös matalinta mahdollista tasoa. Talon johdon jatkuva ruuvin kiristäminen ja alaisten mielipiteiden kuulematta jättäminen alkoivat tuntua klinikan yhteishengessä. Tästä seurasi vähitellen irtisanoutumisia, josta seurasi monissa sairaaloissa tuttu noidankehä jäljellejääneiden ahdingon vain kiristyessä. Aallonpohja osui

viime syksyyn, jolloin jouduttiin turvautumaan lähes ”Turun mallin” mukaisiin keinoihin.

Talon johto heräsi klinikan vaatimuksiin. Tästä seurasi senioripuolella virkapohjan laajentaminen ja nimikkeiden tarkistaminen. Erikoistuville lääkäreillekin maksettiin tuntuvia palkankorotuksia ja samalla työolosuhteita tarkistettiin. Jokaisella taattiin oikeus pitää aktiivilomaa vuosilomien lisäksi neljä viikkoa vuodessa. Koulutuksiin pääsyä pidetään itsestään selvyytenä. Erikoistuvien lääkäreiden omia toiveita koulutuksen sisällöstä on myös pyritty huomioimaan ja vihdoin on tunnustettu, että erikoistuvissa lääkäreissä piilee tulevaisuuden siemen, joten niihin kannatta panostaa. Tärkein työvoimapolitiinen uudistus on ollut virolaisten anesthesiakollegoiden saaminen klinikkaamme. Heidän työpanoksensa on auttanut pitämään työtaakkamme kohtuullisena ja mahdollistanut päivittäisten rutiinien pyörittämisen. Suuri kiitos heille siitä.

Joka tapauksessa tilanne näyttää tällä hetkellä Kuopiossa huomattavasti valoisammalta. Klinikkaan saapuu lähikuukausina useita uraansa aloittelevia erikoistuvia lääkäreitä, kesäkandeja ja lisäksi vanhoja kollegoita palaa riviin näyttämään meille nuoremmille mallia. Kaiken tämän jälkeen täytyy silti todeta, etten olisi paremmin voinut erikoistumispaikkaani valita. Koska anesthesiologian ja tehohoidon koulutukseen pätee sama lainalaisuus kuin lääketieteessä yleensäkin eli työ tekijäänsä opettaa ja potilas on paras opettaja. Näitä molempia Kuopiossa on riittänyt. □

Kevätterveysiä Savosta

Sami Mäenpää